

Sygn. akt II Cz 915/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Karina Marczak

Sędziowie SO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 lipca 2014 roku w S.

sprawy ze skargi dłużnika A. B.

na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. S. M. O. w sprawie Km 1455/13

z udziałem wierzyciela Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) Spółki jawnej R.D.D. K. R. B. K.

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt I Co 2378/13

1. **odrzuca zażalenie na punkt I postanowienia;**

2. **oddala zażalenie w pozostałym zakresie.**

SSO Tomasz Szaj SSO Karina Marczak SSO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk

sygn. akt II Cz 915/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim oddalił skargę dłużnika z dnia 10 lipca 2013 roku na czynność Komornika w przedmiocie zajęcia nieruchomości i w punkcie II oddalił wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że z analizy akt egzekucyjnych wynika, że komornik pismem z dnia 28 czerwca 2013 roku wezwał dłużnika w trybie art. 923 k.p.c. do zapłaty należności w terminie dwóch tygodni pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania siedmiu wskazanych nieruchomości. Jednocześnie wraz z wysłaniem dłużnikowi wezwania do zapłaty komornik przesłał do Sądu Rejonowego wnioski o dokonanie wpisu ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości. Rozważając zarzut nieprawidłowego doręczenia pism, wskazał, że Komornik w dniu 3 lipca 2013 roku ponownie doręczył mu korespondencję. Wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego Sąd oddalił, albowiem wobec merytorycznego rozpoznania skargi brak zawieszenia postępowania nie naraża dłużnika na szkodę.

Zażalenie na powyższe postanowienie w całości złożył dłużnik, domagając się uchylenia czynności polegającej na wezwaniu dłużnika do zapłaty należności i zajęciu wszystkich nieruchomości oraz zawieszenie postępowania

egzekucyjnego do czasu rozpoznania skargi, ewentualnie uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W zażaleniu wskazał, że doręczenia nie były dokonywane do jego rąk, skutkiem czego nie były skuteczne. Wskazał, że w jego ocenie zajęcie nieruchomości stanowi samodzielną część postępowania egzekucyjnego, a zatem na orzeczenie rozpoznające skargę przysługuje zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika w zakresie punktu I zaskarżonego postanowienia okazało się niedopuszczalne.

Zgodnie z ogólną normą art. 394 § 1 k.p.c. oraz zgodnie z art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie Sądu wydawane w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje co do czynności kończących postępowanie w sprawie oraz, na zasadzie wyjątku, w wypadkach wskazanych w ustawie (por. uchwała Sądu Najwyższego (...)postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...); uchwała Sądu Najwyższego z dnia (...)(...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...)

W niniejszej sprawie przedmiotem skargi było zajęcie nieruchomości, co do którego Sąd rozstrzygnął w punkcie I, uchylając to postanowienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że postanowienie wydane na skutek rozpoznania skargi na czynności komornika podlega zaskarżeniu, jeżeli kończy bądź zmierza do zakończenia postępowania egzekucyjnego (np. uchwała z dnia (...)(...)w której Sąd Najwyższy uznał, że na postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynność komornika, polegającą na zajęciu nieruchomości, nie przysługuje zażalenie). W niepublikowanym postanowieniu z dnia (...), (...)(...)Sąd Najwyższy stwierdził - podkreślając, że przyjęte w postępowaniu rozpoznawczym rozumienie pojęcia "orzeczenie kończące postępowanie w sprawie" wymaga w postępowaniu egzekucyjnym uwzględnienia specyfiki i charakteru tego postępowania - iż w sprawie egzekucyjnej orzeczeniem kończącym postępowanie jest nie tylko orzeczenie kończące postępowanie jako całość, ale także postanowienie sądu definitywnie zamykające samodzielną, zasadniczą część postępowania egzekucyjnego (np. postanowienie sądu drugiej instancji co do przybicia). W uchwale z dnia(...)Sąd Najwyższy wskazał, że na postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynność komornika polegającą na zajęciu świadczeń emerytalno-rentowych nie przysługuje zażalenie. W uzasadnieniu tej uchwały zostało wskazane, iż postanowienie sądu nie kończy postępowania w sprawie przez sam fakt oddalenia, lub odrzucenia skargi na czynność komornika, gdyż postępowanie w tym przedmiocie nie jest synonimem postępowania w sprawie egzekucyjnej. Dla zaskarżalności postanowienia miarodajne jest to, czy jego przedmiot i treść uprawnia do wniosku, że kończy ono postępowanie w sprawie egzekucyjnej. Niewątpliwie zaś zajęcie nieruchomości nie prowadzi do zakończenia postępowania, a jedynie otwiera drogę do podjęcia innych czynności. Przywołany przez skarżącego pogląd zawarty w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia (...)(...)wskazujący na samodzielne części postępowania egzekucyjnego z nieruchomości został wyrażony w sprawie, w której przedmiotem osądu była inna kwestia. Nie sposób z niego wyprowadzić wniosku, że zażalenie przysługuje na postanowienie Sądu rozstrzygające każdy ze wskazanych pięciu stadiów postępowania egzekucyjnego z nieruchomości z tego względu, że kończą one samodzielną część tego postępowania. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego wprost bowiem przewidują zażalenie na postanowienia w przedmiocie opisu i oszacowania nieruchomości (art. 950 k.p.c.), przybicia (art. 997 k.p.c.), przysądzenia własności (art. 998 § 2 k.p.c., art. 1013⁵ § 2 k.p.c.) oraz planu podziału (art. 1028 § 3 k.p.c.). Tak więc cztery spośród wskazanych przez dłużnika stadiów postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, co do czterech wprost w kodeksie przewidziano prawo złożenia zażalenia. Gdyby zatem przyjąć pogląd skarżącego, że zażalenie na rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie przysługuje z uwagi na fakt, że orzeczenie kończy samodzielną część postępowania egzekucyjnego, należałoby uznać, że wskazane powyżej przepisy są zbędne. Powyższe kolidowałyby zaś z zasadą racjonalności ustawodawcy. W ocenie Sądu rozstrzygając o kwestii dopuszczalności zażalenia na postanowienie Sądu rozstrzygające w przedmiocie skargi na zajęcie nieruchomości należy posłużyć się poglądami Sądu Najwyższego wyrażonym przy ocenie dopuszczalności zażalenia na postanowienia rozstrzygające o skardze na zajęcie nieruchomości, gdyż skutki obu czynności są zbliżone.

W konsekwencji zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu w punkcie I podlegało odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W zakresie zażalenia na postanowienie oddalające wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego zażalenie okazało się dopuszczalne, zgodnie z art. 828 k.p.c. Niemniej jednak należy ocenić je jako niezasadne. Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie skargi co do meritum czyniło bezprzedmiotowym zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym zawieszenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 821 § 1 k.p.c. było zbędne. Rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie należało uznać za prawidłowe, a złożone zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(...)

(...)

1) (...)

2) (...):

(...)

(...)

3) (...)

4) (...)

5) (...)

(...)